

Κερκύρας Νεκτάριος: Η κοινωνία μας κατάντησε άνευρη πνευματικά

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων

Την Ε΄ Κυριακή των Νηστειών ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Κερκύρας, Παξών και Διαποντίων Νήσων, κ. Νεκτάριος, λειτούργησε και ομίλησε στον Ιερό Ναό της Υπεραγίας Θεοτόκου Φανερωμένης, «Παναγίας των Ξένων», στο ιστορικό κέντρο της πόλεως της Κέρκυρας. Στον όρθρο και στη Θεία Λειτουργία του Μεγάλου Βασιλείου έψαλε βυζαντινός χορός με Αρχων Πρωτοψάλτη το Διευθυντή της Σχολής Βυζαντινής Μουσικής της Ιεράς Μητροπόλεως, «ο Άγιος Αρσένιος», κ.

Νικόλαο Μακρόπουλο.

Στην ομιλία του, ο Σεβασμιώτατος έλαβε αφορμή από το ευαγγελικό ανάγνωσμα της ημέρας λέγοντας ότι στο σπίτι που είχε βρεθεί ο Κύριός μας Ιησούς Χριστός με τους μαθητές Του, εκτυλίχθηκε μία σκηνή και ένας διάλογος. Ίσως παρόμοιες σκηνές επαναλαμβάνονται και στην εποχή μας καθώς η αδιακρισία η οποία διακατέχει τον άνθρωπο που στερείται της χάριτος και της παρουσίας του Θεού να συγχέουν το χαρακτήρα και τη δικαιοσύνη του Θεού με το ανθρώπινο συμφέρον. Αφού δι' ολίγον ανέλυσε όλη τη σκηνή και το διάλογο της ευαγγελική περικοπής, ο κ. Νεκτάριος στάθηκε σε τρία σημεία.

Πρώτον, ο Κύριός μας ομιλούσε και απεκάλυπτε στους μαθητές Του το σκοπό της σταυρικής θυσίας Του και του εκουσίου θανάτου Του. Σκοπός αυτής της θυσίας ήταν η κατάργηση δια του θανάτου Του, του έσχату εχθρού του ανθρώπου, του θανάτου. Τον τελευταίο δεν τον κληροδότησε ο Θεός στον άνθρωπο, αλλά ο ίδιος ο άνθρωπος οδήγησε τον εαυτό του από την κατάσταση της αθανασίας που βρισκόταν σύμφωνα με τις προοπτικές που ήταν πλασμένος, στην κατάσταση του θανάτου και της φθοράς. Όμως, οι μαθητές Του δεν μπόρεσαν να κατανοήσουν τον

Κύριον που στις νεκραναστάσεις που πραγματοποιούσε, προετοιμάζε τους ανθρώπους για τη ζωή της αθανασίας και της αναστάσεως μέσω των σημείων αυτών. Ενώ στην επίγεια ζωή Του, τούς είχε αποκαλύψει μέρος της θεότητός του, όπως για παράδειγμα στο Θαβώριον Όρος κατά τη διάρκεια της Μεταμορφώσεως, το γεγονός της αδυναμίας στην ακαταληψία του έργου του Θεού στην ανθρωπότητα συνεχίζεται μέχρι και την εποχή τη δική μας, την εποχή της αποστασίας από το Θεό. Ποτέ δεν μπορέσαμε να εισέλθουμε στο βάθος των λόγων και των έργων του Κυρίου μας που μας άφησε παρακαταθήκη δια των Αγίων Γραφών. Όπως επίσης, ούτε και της ενεργούσης χάριτός Του δια των μυστηρίων της Εκκλησίας μας να εισέλθουμε στο σωτηριώδες έργο το οποίο επιτελούν στη ζωή μας. Όπως τότε οι μαθητές είχαν θεωρία επιφανειακή της παρουσίας του Χριστού, έτσι και σήμερα οι άνθρωποι συνεχίζουμε να ψηλαφίζουμε επιφανειακά μόνον τους λόγους και την χάρην την οποία μάς απέστειλε ο Κύριος.

Το δεύτερο σημείο στο οποίο στάθηκε οι Σεβασμιώτατος, είναι πως όπως ο Ιάκωβος και ο Ιωάννης οι οποίοι παροτρύνθηκαν από τη μητέρα τους, Σαλώμη, να ζητήσουν εγκόσμια αξιώματα, έτσι και οι άνθρωποι σήμερα χρησιμοποιούν την παρουσία του Θεού για να μπορέσουν να εξασφαλίσουν εγκόσμια αξιώματα και

πορισμόν υλικών πραγμάτων. Για αυτό το λόγο ο Απόστολος Παύλος λέγει ότι η ευσέβεια δεν πρέπει να τίθεται ως προμετωπίδα πορισμού. Μάλιστα δε, πολλές φορές όπως η μητέρα των Ιακώβου και Ιωάννου έτρεξε να συμβουλευσει τα παιδιά της, όχι για να ζητήσουν τα αιώνια και τα άφθαρτα, αλλά τα επίγεια και τα φθαρτά, τούτο συμβαίνει και με μητέρες οι οποίες θεωρούν ότι αγαπούν τα παιδιά τους οδηγώντας τα σε λανθασμένη κατεύθυνση προκειμένου να εξασφαλίσουν μόνον τα βιοτικά και τα πρόσκαιρα χωρίς να δώσουν την πεμπτουσία της ζωής των παιδιών τους που είναι ο αληθινός Θεός. Έτσι, κατάντησε η κοινωνία μας άνευρη πνευματικά, ανυπεράσπιστα ηθικά, χωρίς τη δύναμη της ελπίδος, στηριζόμενοι μόνον στις ίδιες δυνάμεις μας που είναι ανθρώπινες και πεπερασμένες.

Το τρίτο και τελευταίο σημείο που υπογράμμισε ο κ. Νεκτάριος, προέρχεται από το λόγο του Κυρίου μας προς τους μαθητές του ότι οι βασιλείς και οι εξουσιαστές της Γης, κατακυριεύουν το λαό τους. Με αυτό θέλησε να κάμει τη διάκριση ότι η ζωή του Θεού που αναζητά ο καθένας τη βασιλεία Του και την αιωνιότητα, τη συνέχεια δηλαδή της ζωής του, είναι ζωή όχι εξουσίας αλλά διακονίας. Από την άλλη, οι εξουσίες του κόσμου απαιτούν από τον λαόν τους και τον απομυζούν σε

όλες τις φάσεις της ζωής τους. Η κοινωνία της βασιλείας και της αγάπης του Θεού, είναι κοινωνία ανθρώπων οι οποίοι σπεύδουν να θυσιάσουν τον εαυτό τους αφενός μεν για τον Θεό, και αφετέρου δε, για τον συνάνθρωπο. Σπεύδουν να διακονήσουν τις ανάγκες των αδελφών τους. Μόνον μέσα από τη θυσία και τη διακονία μπορεί να ζήσει ο άνθρωπος την αληθινή χαρά, την αληθινή αγάπη και την καταξίωση της βασιλείας του Θεού.

Στο τέλος, ο Σεβασμιώτατος ευχήθηκε να μπορέσουμε όλοι μας, να υπερβούμε τον εαυτό μας, το ίδιο θέλημά μας, να υποτάξουμε την εγωπάθειά μας και τον εγωισμό μας στη διακονία της αγάπης του Θεού και των συνανθρώπων μας. Μόνο τότε θα μπορέσουμε να εισέλθουμε στο μήνυμα του πάθους και της αναστάσεως του Κυρίου μας.

